

leidma. Esimest korda pärast haigust seisis temma nüüd wast seal jälle püsti üllewel. Kui liggimale sain, jätsid minno ommad mind terretamatta serõmo pärast, et lehm wõttis nende käest peo täis rohko ja leiba rasofest wasto. Lehm isse, kui mind näggi, ammutas nago mind tänna- des selle hea arsti rohho eest, mis õhto enne temma jomaaiaga olin seaganend. Otse- kui olleks esimest korda nüüd wast meile sanud, nenda olli keikidel rõõm tedda waat- mas ja katsdes, armatsemas ja sillitamas. Pärast kui rõõm olli waitsemaks sanud, siis wast korjasid ennast minno ümber ja terretasid mind sel õppind lahkel wiisil. Lõksime tuppa taggasi, tännaime Zum- malat süddamelikkult se ue armo kinki eest, mis olli meile saatnud, ja tänna des istu- sime laua jures mahha, kus naene olli meile head pakso tango leent walmistanud, mis siis jubba meile maggus olli, olgo kül et pima ei olnud weel mitte hulgas,

mis agga loottime peagi jälle maitsta sa- da. — Ja nenda sai nüüd se mitmesug- guse hea pärast, mis ollime nüüd hiljaste kätte sanud, minno usk ja lotus selle Is- sanda peäle ueste kinnitud, kes lindudele taewa al nende toito murretseb, ja lillikes- si wälja peäl ehhitab, ja kes siis mindgi ei lähhá tõeste mitte unustama, waid kurja päwa järrele jälle head päwa lasseb tulla." — Ja kas sinno kindel lotus ei olle sind mitte wahhel petnud? küssis moi- sa wannem. „Ei aus herra; kui ka aioti nattuke kaueminne Zummala abbi peäle piddin ootma, ikka sain tagga järrele tun- da, et Zummal ei jätta mitte mahha neid, kes pitki silmi tedda ootwad, ja kes truis- te ärratewad, mis nende kohhus ja Zum- mala kutsminne on." — Nende sannade jures õhkas se rikkas herra sügaawast ja raskest süddamesest, ja kui Tomas olli lahke melega temmale head sõd sowind, tousis selle rikka mehhe hinge seest se iggat-